

Ako bocian nestihol odletieť do teplých krajín

„Skrýť, neskryť, idem!“ Na brehu jazera sa na skrývačku hrali bocianie mláďatá. „Jeden, dva, tri... Art!“ Bocianik sa smutne pozrel na svojho brata. „Zasa som prehral? A tak rýchlo?“ Posadil sa na breh a povzdychol si.

Art bol totiž veľmi zvláštny bocian. Od malička miloval tvorenie. Kam prišiel, tam niečo zabil. Svojím dlhým zobákom robil do všetkého malé dierky. Vznikali z nich krásne vzory ako čipky. Boli nádherné. Lenže práve preto ho pri schovávačke vždy našli. Stačilo nájsť dierkované listy a každý vedel, že Art je niekde blízko.

„Deti, večera!“ zavolala mama bocianica. Všetky mláďatá sa rozbehli k mokradi. Postavili sa do plytkej vody a čakali na žabky. Aj Art sa snažil byť ticho. Stál. Čakal. Pozeral. A čakal. Lenže dlho nevydržal. „Klop! Člap! Klop! Člap!“ Začal zobákom kresliť vzory do blata a vody. Žabky sa zľakli a schovali sa. Ostatným bocianom ostali prázdne brušká. „Art!“ hnevali sa. „S tebou sú len samé starosti.“

Art zosmutnel. Nikomu nechcel prekážať. Len veľmi rád tvoril. Preto často trávil čas sám. Lietal vysoko nad krajinou a pozoroval oblaky. Niekedy sa mu zdalo, že aj do nich dokáže kresliť svoje čipky. Vtedy býval najšťastnejší.

Koncom leta nastal čas odletieť do Afriky. Aj Art si balil kufor. Keď čakal na odlet, dostal nápad. „Trochu si ho ozdobím.“ Do jednej strany vydobal malé slniečko. Do tej druhej svoj vlastný obraz. „To sa mi podarilo!“ pochválil sa spokojne. Chcel ho ukázať mame. Lenže keď zdvihol hlavu, všetci boli preč. Kérdeľ už odletel. Na lúke zostal iba Art a jeho kufor. Pozrel sa na oblohu. Nikde nevidel ani jedného bociana. „A teraz čo?“ zašepkal.

Vtom okolo preleteli vrabce. „Prosím vás, kadiaľ sa letí do Afriky?“ Vrabce sa začali prekrikovať. „Tadiaľ!“ „Nie, radšej tam!“ „Alebo na druhú stranu!“ Art sa len poškrabal po hlave. „Takto sa asi nikam nedostanem.“ Smutne sa otočil a pobral sa domov. „Nevadí,“ povedal si. „Nejako to zvládnem.“

Dni plynuli a prišla jeseň. Pre Artu to bolo najkrajšie obdobie v roku. Listy na stromoch sa sfarbili do žltá, oranžova a do červena. Kam sa pozrel, všade videl nádherné farby. Art tvoril od rána až do večera. Zdobené boli listy, tráva aj kríky. Niekedy dokonca zabudol aj na jedlo. Tak veľmi ho jeho umenie bavilo.

Jedného rána sa však zobudil do veľkej zimy. Tráva bola biela. Kriky boli biele. Aj plot sa trblietal drobnými kryštálkami. Počas noci prišla inoväť. Vyzeralo to krásne. Ale bola veľká zima. Art si pritiahol krídla bližšie k telu. "Brrr..." Rozhodol sa nájsť si niečo pod zub. Vybral sa k mokradi. Lenže voda bola zamrznutá. Žiadne žabky. Žiadna večera. Art bol hladný a každým dňom slabší. Zima silnela. Krídla ho už neposlúchali tak ako predtým. Už ledva doletel k domu pri jazere. Nazbieral posledné sily. Ťuk. Zobákom zaklopal na okno. Potom sa mu zatvorili oči.

Keď sa prebudil, ležal v teplej posteli. Bol zabalený v mäkkej deke. Na nohách mal vlnené podkolenky. V krbe veselo praskal oheň. Pri posteli sedela žena. „Tak už si hore,“ usmiala sa. Art sa cítil bezpečne. A hlavne bol v teple. Žena sa oňho starala celú zimu. Dávala mu jedlo a chránila ho pred mrazom.

Nebojte sa, nepod'obal jej celý dom! Naučil sa robiť dierky ihlicami. Plietol čiapky, šály, rukavice všetkým susedom aj známym. Na každom kúsku boli dierkované vzory, presne také, aké mal rád.

Prišla jar. Slnko začalo hriať. Sneh sa roztopil. A jedného rána začul známe klopanie. Klap! Klap! Klap! Nad domom krúžil bocianí krdeľ. Artova rodina sa vrátila domov. Bociany neverili vlastným očiam. Hniezdo bolo prikryté pletenou dekou. A komín? Ten mal nový pásikavý oblek, aby ho bolo vidieť už z veľkej diaľky.

Tentoraz sa nikto nesmiel jeho zvláštnym nápadom. A Art? Ten tvoril s radosťou ďalej. Už vedel, že to, čo ho robí iným, môže byť zároveň jeho najväčším darom.

A keď niekedy uvidíte krásny vzor plný drobných dierok, možno ho urobil práve on. **Kto vie?**

